

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

ZORII CLANURILOR

Steaua Strălucitoare

Cartea a XXVIII-a

Traducere din limba engleză de
Daniela Preda

Pisicile din munți

PROFETUL PIETRELOR ASCUȚITE (VINDECĂTORUL) – pisică bătrână, cu blana albă și ochii verzi

PLOAIE DOMOALĂ – pisică bălțată, cu blana cenușie

Pisici-spirite

MUȘCHI UMBROS – motan cu blana alb-neagră și ochii verzi

FURTUNĂ – pisică argintie vărgată

FRUNZĂ DE ROUĂ – pisică pestriță

COADĂ DE ȚESTOASĂ – pisică pestriță, cu ochi verzi

FLOARE ÎN PLOAIE – pisică tărcată, cu blana maronie și ochi albaștri

STRIGĂT DE STĂNCUȚĂ – motan cu blana neagră

UMBRA LUNII – motan negru, suplu

PUI DE TĂCIUNE – puiul lui Iute ca Vântul și BLană de Grozamă

Pisicile din mlaștină

UMBĂ ÎNALTĂ – pisică neagră, cu blana deasă și ochii verzi

ARIPĂ CENUȘIE – motan suplu, cu blana gri-închis și cu ochii aurii

BLANĂ BĂLȚATĂ – pisică frumoasă, micuță, cu blana pestriță și ochii aurii

GHEAȚĂ SFĂRÂMATĂ – motan alb-cenușiu, cu ochii verzi

UMBRE DE NOR – motan negru cu blana lungă, cu urechile, pieptul și două labe albe

CREASTĂ COLȚUROASĂ – motan tărcat, cu blana cenușie și ochii albaștri

TUNET – motănel, pisoii lui Furtună și Cer Senin
COADĂ DE FULGER – motănel negru, pisoii lui Zbor de Uliu
GHINDĂ – pisicuță, sora lui Coadă de Fulger, puiul lui Zbor de Uliu
ZBOR DE ULIU – pisică târcată, cu blana roșcată
OCHI DE BUFNIȚĂ – motan cenușiu, pisoii lui Coadă de Testoașă
INIMĂ DE CREMENE – motan vârgat cu o pată albă pe piept, pisoii lui Coadă de Testoașă
BLANĂ DE VRABIE – pisicuță, mama ei este Coadă de Testoașă
IUTE CA VÂNTUL – pisică maronie, cu blana sârmoasă
BLANĂ DE GROZAMĂ – motan cenușiu, slăbuț
SCAI DE VÂNT – pisică cu blana deasă, plină de scaiete și care devine partenera lui Creastă Colțuroasă
LABE DE NĂMOL NEGRE – motan maro-deschis, cu labelle
URECHI DE ȘOARECE – motan mare, tprcat cu urechi foarte mici
RAZĂ DE DIMINEAȚĂ – pui, pisicuță, mama ei este Iute ca Vântul
ZBOR DE FLUTURE – motănel, puiul lui Iute ca Vântul
BOT DE ȚĂRÂNĂ – motănel, puiul lui Iute ca Vântul

Pisicile din pădure

CER SENIN – conducătorul, motan cu blana cenușie, deschisă la culoare, și ochii albaștri
FRUNZĂ DE ROUĂ – pisică pestriță
PETALĂ – pisică micuță, cu blana aurie, târcată, și ochii verzi
VULPE – motan mare, maroniu, cu ochii gălbui
APĂ IUTE – pisică alb-cenușie
CON DE FOC – pisică fără clan, se alătură clanului lui Cer Senin
URZICĂ – pisică fără clan, se alătură clanului lui Cer Senin
FRUNZĂ – motan alb cu negru
ÎNGHEȚ – motan mare, cu blana albă
ARIN – pisicuță albă cu gri, puiul lui Ceață

MESTEACĂN – motănel roșcat, pisoiul lui Ceață

TOM – motan roșcat, pisică de casă, tatăl puilor lui Coadă de Țestoasă

OCHILĂ – motan fără clan, cu un singur ochi

Pisicile fără clan

ROUĂ – pisică fără clan

NOAPTE – pisică neagră, locuiește pe insula lui Undă de Râu

REGINA NOPTII – pisică cu blana aurie, cu dungi tărcate, cu pieptul și labele albe și ochii verzi

ARDEZIE – pisică, blana deasă și ochi de culoarea chihlimbarului

UNDĂ DE RÂU – pisică argintie

PIETRELE ÎNALTE

CALEA TUNETULUI

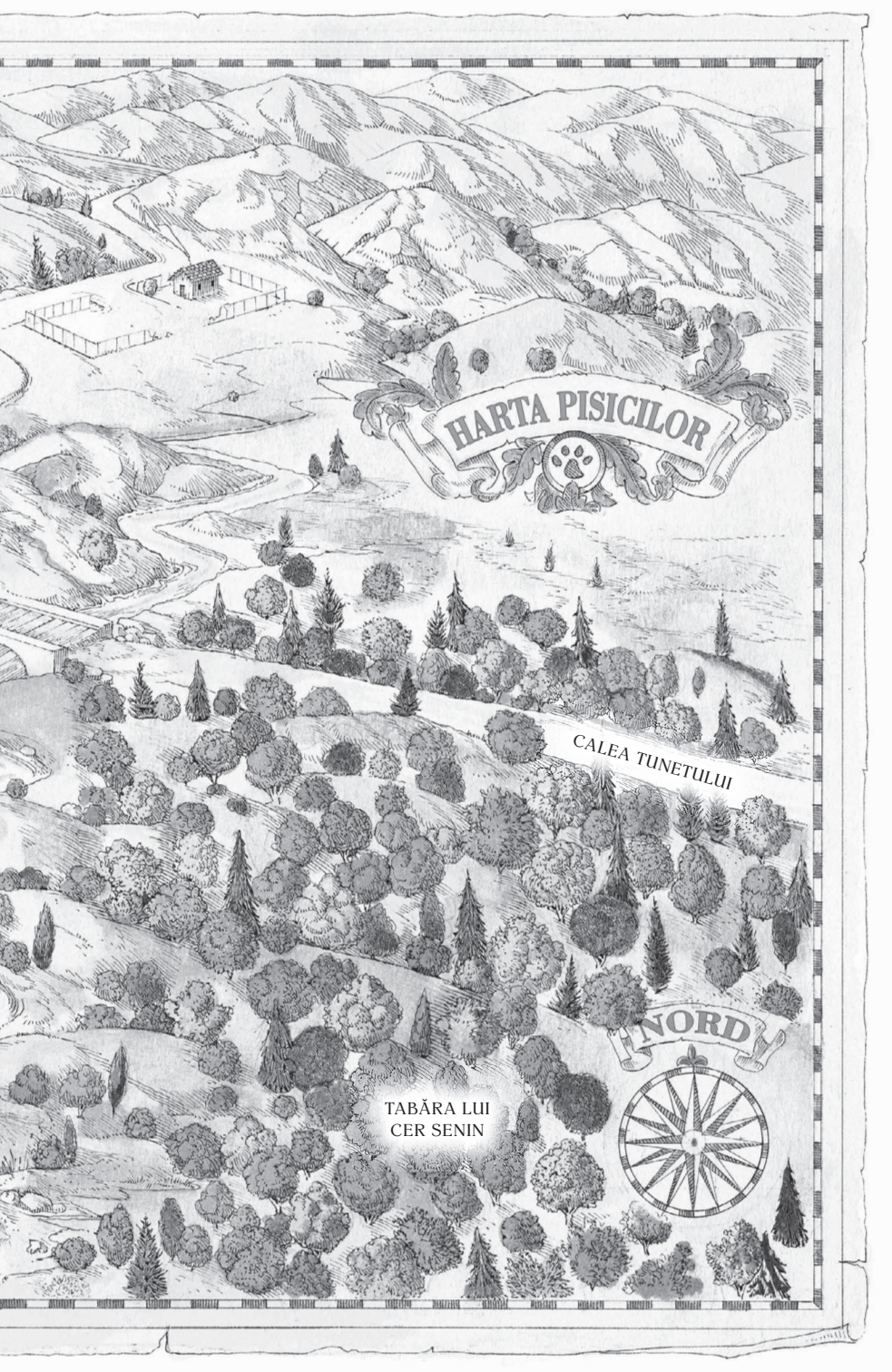
TABĂRA LUI
UMBRĂ ÎNALTĂ

CEI PATRU COPACI

LA CASCADE

RĂU

TABĂRA LUI
UNDĂ DE RĂU

HARTA PISICILOR

CALEA TUNETULUI

NORD

TABĂRA LUI
CER SENIN

PROLOG

Aripă Cenușie s-a ghemuit la marginea vâlceleii, de unde abia auzea sunetele slabe făcute de camarazii lui care dormeau. Cercul luminos și plin al lunii plutea deasupra capului său, împrăștiind o lumină rece peste iarba mlaștinii.

O adiere blândă i-a răscolit blana. Își simțea pleoapele grele de somn și fălcile i s-au deschis larg într-un căscat.

Se afla în peștera din spatele cascadei. Șuvoiul de apă scânteia în razele lunii și firișoare argintii se prelingeau pe pereții și pe podeaua peșterii. *Sunt din nou în peștera noastră din munți!* și-a zis. *Au răsărit atâtea luni ca aceasta de când am plecat de acolo!*

O mișcare de dincolo de zidul îndepărtat i-a atras atenția. Profet, pisica-vraci a tribului, se îndrepta spre tunelul din adâncul peșterii care ducea spre culcușul ei. Pașii îi erau șovăitori sub povara bătrâneții, trupul uscățiv și blana rară. *E atât de bătrână, s-a gândit Aripă Cenușie. Nici măcar nu știu să număr toate anotimpurile pe care le-a trăit.*

Aripă Cenușie a dat ocol cu privirea. A văzut-o pe mama lui, Ploaie Domoală, ghemuită în culcușul ei și pe ceilalți membri ai clanului care dormeau.

Uite-o pe Frunză de Rouă... Ah, a devenit mamă! Are trei pui. Toți sunt voinici și sănătoși. Uite-o și pe Iepure de Zăpadă. Ce povești minunate ne spunea pe vremuri!

Curiozitatea a pus stăpânire pe Aripă Cenușie. Pe vremea când locuia în peșteră nu intrase niciodată în adăpostul pisicii-vraci. *Dar acum visez! Poate că acum, dacă aş urmări-o, nu m-ar vedea.* S-a ridicat și a pornit pe urmele ei.

Dar, până să ajungă la gura tunelului, Profet dispăruse deja. Nu se mai zărea decât o strălucire palidă, argintie în celălalt capăt al tunelului. Aripă Cenușie n-a băgat în seamă blana care i se zbârlise și s-a strecurat prin tunelul întunecat, înspre lumină.

Când era aproape de capătul tunelului, motanul s-a furișat cu și mai multă grijă și a băgat capul în adăpostul stăpânit de Profet. S-a uitat în jur abia reținându-și o exclamație de uimire.

Peștera era mult mai mică decât cea în care locuia clanul. Strălucirea lunii se revărsa înăuntru printr-o gaură creată în tavan, scaldând încăperea într-o lumină rece. Profet stătea cu spatele la el și privea în sus.

Pietre ascuțite atârnavă din tavanul peșterii, iar altele se ridicau din podea. Câteva se întâlneau la mijloc. Părea că pisica-vraci locuia într-o pădure în care copacii erau din piatră. Șiroaiele de apă care se prelingeau de pe pietre străluceau în lumina lunii și se adunau în bălți pe podea.

Ca vrăjtit, Aripă Cenușie s-a strecurat în peșteră, apropiindu-se încet de Profet, ca atunci când urmărea prada. Era sigur că nu făcuse niciun zgomot, dar, înainte să apuce să se pună la adăpost, Profet a întins laba ca să-l oprească. Aripă Cenușie a țipat înspăimântat.

E doar un vis, și-a spus el în gând. Atunci cum se face că Profet știe că sunt aici?

— De ce mă urmărești? a întrebat Profet.

Vocea pisicii-vraci era blândă, deși nici nu se întorsese să vadă cine o urmărea.

Urechile lui Aripă Cenușie s-au pleoștit de teamă și de rușine. Habar nu avea ce să-i răspundă.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, s-a scuzat motanul. Nu voiam decât să...

Vocea i s-a stins și a privit în sus spre Profet, pregătindu-se să primească dojenile ei aspre.

Profet și-a retras laba cu un oftat.

— Ai venit aici pentru că eu te-am invitat, a mieunat ea, cu o voce înțeleaptă. Eu ți-am *dat voie* să mă urmărești. Eu sunt cea care te-a chemat aici.

Aripă Cenușie a zgâriat cu ghearele podeaua dură și umedă, iar blana i s-a înfoiat de uimire.

— Poți să faci asta? a întrebat în șoaptă. Chiar dacă locuiesc atât de departe?

Profet l-a privit pentru prima dată.

— O parte din inima ta va rămâne *pentru totdeauna* aici.

Aripă Cenușie știa că are dreptate. Chiar dacă viața din munți fusese aspră și rece, uneori tot i se făcea dor de vuietul cascadei și de piscurile munților profilate pe albastrul cerului. *Mi-e dor și acum de pisicile care au rămas aici... mai ales de Ploaie Domoală.*

— Atunci de ce... a început el.

— Liniște! a mieunat Profet.

Mustățile pisicii au fremătat în direcția unui păianjen care își țesea pânza în lumina razelor argintii ale lunii.

Aripă Cenușie a zărit niște muște prinse de marginea pânzei; păianjenul înainta greoi spre ele, firele strălucitoare ale acesteia tremurând la fiecare mișcare.

Aripă Cenușie a râs înfundat. *O să fie un păianjen cu greutate în curând.*

Cu o mișcare bruscă, fulgerătoare, Profet a făcut un salt și a agățat pânza cu ghearele, sfâșiind-o. Aripă Cenușie a suspinat scurt când păianjenul s-a prăbușit în gol. Dar acesta s-a pornit pe dată să țeară un alt fir, oprindu-și astfel căderea și lăsându-se ușor pe pământ. Apoi, rămas fără casă, a fugit în întuneric.

— De ce-ai făcut asta? a întrebat Aripă Cenușie, holbându-se la Profet.

Vindecătoarea i-a întors privirea.

— Nu are importanță, a mieunat ea. Ce a făcut păianjenul?

Ce întrebare prostească, s-a gândit Aripă Cenușie. Dar ei nu-i pot răspunde așa!

— Păianjenul și-a salvat viața, a adăugat el.

— Într-adevăr, a încuviințat Profet. Și acum ce va face?

Ce mai e și asta? s-a întrebat Aripă Cenușie, începând să se enerveze. Doar nu mă ia drept un pismoiaș care trebuie învățat cum să se spele!

— Va construi o altă pânză, i-a răspuns el, trăgând adânc aer în piept.

— Corect, a mieunat Profet. Înțelepciunea și viața îndelungată sunt pentru cei care știu să se adapteze. Într-o bună zi, foarte curând, va trebui să te adaptezi și tu. Va trebui să fii puternic, nu numai pentru tine, ci și pentru

celelalte pisici. Ai aflat deja că viața e grea. În curând va deveni și mai grea.

Aripă Cenușie a simțit un fior străbătându-i șira spinării. A lăsat să-i scape o exclamație de uimire și teamă.

— Nu poți să-mi spui mai mult de-atât? i-a cerut el. Nu poți să fii mai clară?

Vocea lui Profet s-a înmuiat și și-a înclinat capul plină de înțelegere.

— Nu-ți pot planifica viitorul, Aripă Cenușie. Tot ce pot să fac e să te îndrum. Va trebui să iei propriile decizii, dar va trebui să fii puternic – mai puternic ca oricând.

A privit peste umărul lui Aripă Cenușie. Când a întors capul ca să-i urmărească privirea, motanului i s-a părut că vede până în celălalt capăt al tunelului, unde mama lui, Ploaie Domoală, încă dormea în culcușul ei. A simțit o durere ascuțită în piept. *A trecut atât de mult timp de când am lăsat-o în munți. Atât de mult timp de când n-am mai simțit atingerea moale a blăni ei.*

— Fă-o pe mama ta să fie mândră de tine! i-a poruncit Profet. Amintește-ți cine ești și de unde vii. Ți spun toate astea pentru că știi că ești îndeajuns de puternic ca să le auzi. Pe tine și pe prietenii tăi vă așteaptă un destin măreț, Aripă Cenușie, dar nu vă va aștepta la nesfârșit...

CAPITOLUL 1

— E timpul să ne îngropăm morții, a spus Umbră Înaltă.

Cuvintele pisicii negre l-au făcut pe Tunet să-și îndrepte din nou atenția spre prăpădul din jurul lui.

Pe sub ramurile celor patru stejari, lumina lunii îi dezvăluia bălți de sânge uscat și smocuri de blană. Pisicile zăceau pe-o parte în iarba culcată la pământ, cu ochii larg deschiși și chipurile încremenite în expresii chinuite sau îngrozite. Furia care le mânase în luptă se risipise ca ceața odată cu răsăritul soarelui. Pisicile care supraviețuiseră păreau acum la fel de neputincioase ca și cele care își pierduseră viața.

Tunet a surprins cu coada ochiului fluturarea unei aripi negre. S-a întors și a văzut o cioară care se lăsase în zbor pe o creangă joasă. Ochii ei mici și strălucitori treceau cu lăcomie de la o pisică la alta. Tunet a simțit un fior pe șira spinării și blana i s-a zbârlit.

Umbră Înaltă are dreptate. Nicio pisică n-ar trebui lăsată aici ca hrană pentru prădători, nu după ce și-a dat viața într-o bătălie atât de sângeroasă.

Se simțea de parcă ar fi avut în piept o piatră mare în loc de inimă. Știau tot timpul că avea să se ajungă la acest război îngrozitor. Indiferent ce-ar fi făcut pisicile, *nîmic* nu l-ar fi putut împiedica. Pisici care luptă împotriva altor pisici, gheare contra dinți, și toate astea din cauza disputelor teritoriale. I-a trecut prin fața ochilor imaginea stropilor de sânge care țâșneau, împrășcînd scoarța copacilor, și s-a înfiorat de groază. Spiritele le-au apărut într-o viziune. Au venit să le spună că luptele trebuiau să înceteze. *Și eu vreau asta, gîndea Tunet. Dar cum să ne croim din nou drumul spre pace?*

Tunet încerca să găsească un sens în acest prăpăd, dar era ca și cum ar fi căutat orbește printr-o ceață densă. *Acum am văzut cu toții că lupta pentru teritoriu nu aduce decât moarte și distrugere, durere și suferință.* Se întreba dacă pisicile pe care le pierduseră în luptă muriseră ca să-i facă să înțeleagă asta.

— Sunt atît de multe, a mieunat Tunet, în timp ce înainta spre Umbră Înaltă, croindu-și drum cu grijă printre cadavre. Cum am putea să le protejăm?

Umbră Înaltă a întins o labă din față, dezvelindu-și cu grijă ghearele:

— La asta a dus vărsarea de sânge, a răspuns ea, și tot asta va îndrepta lucrurile.

Să îndrepte lucrurile? s-a gîndit Tunet uimit. Înțelegea ce voia ea să spună, dar o durere aproape insuportabilă l-a străbătut ascultându-i cuvintele. *Ce-ar mai putea să îndrepte lucrurile acum?*

— Oricît de mult timp ne va lua, a continuat Umbră Înaltă, vom face o groapă suficient de mare pentru ca toți prietenii noștri căzuți în luptă să fie împreună. În timpul vieții au fost dezbrinați; moartea îi va uni.

Tunet și-a simțit fiecare fir din blană zbârlindu-i-se la auzul cuvintelor lui Umbră Înaltă. *Uniți-vă! Asta ne-au spus spiritele la sfârșitul luptei. Uniți-vă sau veți pieri!*

— Da, asta e ceea ce trebuie să facem, a mieunat el răgușit.

Aripă Cenușie, Iute ca Vântul și Undă de Râu au venit lângă ei, murmurând că erau și ei de acord.

— Cu toții va trebui să muncim din greu, i-a avertizat Aripă Cenușie.

— Atunci asta vom face, a întărit Umbră Înaltă. Numai pământul îi va putea apăra de ciori și de vulpi pe frații noștri căzuți în luptă.

În timp ce ea și celelalte pisici zgâriau pământul, Tunet l-a observat pe tatăl său, Cer Senin, stând retras la o distanță de câteva vulpi lungime. Părea că nu îndrăznește să se apropie.

Tunet s-a îndreptat încet spre el, gândindu-se că nu cu mult timp în urmă luptaseră unul cu altul pe viață și pe moarte. Văzându-l că se apropie, Cer Senin și-a plecat capul, ochii lui albaștri exprimând o adâncă părere de rău.

— Din cauza mea s-au întâmplat toate astea, a spus el cu voce aspră, de parcă abia își putea stăpâni pornirea de a urla în gura mare. Din furia mea s-a născut tot acest haos, furia mea a adus toate aceste pisici în lupta care le-a ucis. Atât de multe... a adăugat el în șoaptă.

Amintirile au năvălit în mintea lui Tunet: prima dată când fusese respins de tatăl lui, pe vremea când era doar un pisoias; înstrăinarea lor îndelungată, metodele dure folosite de tatăl lui când a încercat să locuiască alături de el în pădure; neînțelegerile dintre ei și apoi, într-un final,